

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2011. november 10. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta és nyilvánosan kihirdette a következő

V É G Z É S T :

A testi sértés büntette miatt vádlott (neve) ellen indított büntetőügyben a **Csongrád Megyei Bíróság** 2011. március 4. napján kihirdetett **1.B.394/2010/40.** számú ítéletét

h e l y b e n h a g y j a .

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült **3.750.-(háromezer-hétszázötven) Ft** bűnügyi költség megfizetésére az államnak, a Csongrád Megyei Bírósági Gazdasági Hivatal felhívása szerint.

Megállapítja, hogy a vádlott személyi igazolványának száma: **szig. szám.**

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság (vádlott neve) vádlott bűnösségét a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében állapította meg. Ezért 3 év 4 hónap börtönre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, **(magánfél neve)** sértett - helyesen: magánfél - polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította, továbbá kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és a védő jelentettek be fellebbezést a kiszabott büntetés enyhítése érdekében.

A fellebbviteli főügyészség Bf.245/2011/1/II. számú átiratában indítványozta, hogy a másodfokú bíróság mellőzze az elsőfokú ítélet polgári jogi igényre vonatkozó rendelkezését, tekintettel arra, hogy a sértett a tárgyaláson kvázi visszavonta a nyomozás során előterjesztett kártérítési igényét. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A vádlott és védője a kiszabott büntetés enyhítésére irányuló fellebbezéseiket a nyilvános ülésen is fenntartották, azt részletesen indokolták.

Az ítélet tábla a fellebbezéseket alaptalanoknak találta és nem osztotta a fellebbviteli főügyészségnek a polgári jogi igényre vonatkozó rendelkezés mellőzésére irányuló indítványát sem.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta, az ügy ténybeli és jogi elbírálásához szükséges valamennyi bizonyítékot beszerezte és azokat körültekintően megvizsgálta. Mindezek alapján túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, amit az ítélet tábla a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az iratok alapján, illetőleg a vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján [Be. 353. § (3) bekezdése] a következőkkel egészítette ki, illetőleg helyesbítette:

A vádlott korábbi munkaviszonya az előzetes letartóztatásba helyezése folytán megszűnt, jelenleg a **(Kft. neve)** Kft.-nél dolgozik gépkocsivezetőként, illetőleg autószerelőként. Napi 3.000,- Ft a jövedelme. A vádlott magánféltől született gyermekei után havi 20.000,- Ft gyermektartásdíjat fizet.

Ellene a Makói Városi Bíróságon B.345/2011. szám alatt zaklatás, testi sértés és garázdaság vétsége miatt van folyamatban büntetőeljárás. A bűncselekmény elkövetési ideje **(elkövetési idő)** napja, sértettjei a vádlott volt élettársának anyja, illetőleg a sértett jelenlegi élettársa.

A vádlottat a Makói Városi Bíróság 1996. október 11. napján jogerős 2.B.231/1996/2. számú határozatával súlyos testi sértés büntette miatt 12.000,- Ft pénzbüntetésre ítélte.

A sértett **(magánfél neve)** a vádlottal szemben polgári jogi igényt terjesztett elő és kérte, hogy a bíróság a vádlottat kártérítés fizetésére kötelezze, mert a szaglásvesztés miatt „maradandó egészségkárosodása” keletkezett (elsőfokú iratok 36. sorszám).

A másodfokú bíróság helyesbítette az elsőfokú ítélet tényállásának 3. oldal 5. bekezdését akként, hogy „a kialakult arczsibbadás **kiterjedésében** a sértettnél jelentős mértékű csökkenés következett be”.

Egyebekben az elsőfokú ítélet tényállása hiánytalan, az az előbb írt kiegészítésekkel, illetőleg helyesbítéssel irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és bűncselekményét is a törvénynek megfelelően minősítette, de a vádlott szándékának jogi indokaival adós maradt.

Töretlen a bírói gyakorlat, hogy az élet és testi épség elleni bűncselekmények elbírálása esetén az ítélet indokolásában meg kell állapítani a vádlott bűnösségének formáját és annak a meghatározása sem mellőzhető, hogy az elkövető egyenes vagy eshetőleges szándékkal cselekedett-e (BH 1999/2.).

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének e körben nem tett eleget, a másodfokú bíróság az ítélet jogi indokolását a következőkkel egészítette ki:

Az irányadó tényállás szerint a vádlott élettársát többször ököllel, nagy erővel a fején és az arcán megütötte, majd a földre eső sértettet kis, közepes erővel többször megrúgta. A fejét ért ütések következtében a sértett közvetett életveszélyes állapotba került.

A bűncselekmény elkövetését megelőző körülményekből, illetve a konkrét bántalmazásból egyértelműen az következik, hogy a vádlott testi sértés okozására irányuló egyenes szándékkal bántalmazta a sértettet. Magatartásával okozati összefüggésben a sértett közvetett életveszélyes állapotba került. A vádlott ököllel többször, nagy erővel, kifejezetten célzottan a sértett fejét és arcát ütötte meg, majd a földre került sértettet tovább bántalmazta. A bántalmazás módjából, az ütések erejéből, a célzott testtájékból következik, hogy a vádlott tudatában fel kellett, hogy merüljön az életveszélyes sérülés bekövetkezésének a lehetősége is, de ez iránt közömbös maradt. Az eredményre mint a bűncselekményt súlyosabban minősítő körülményre tehát a vádlott eshetőleges szándéka terjedt ki.

Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként nem lehetett minden kétséget kizáró módon bizonyítani azt, hogy a sértettnél a maradandó fogyatékoságot eredményező szaglászavar fennáll. Az ítélet jogi indokolásában azonban nem foglalkozott azzal, hogy a sértett maradandó fogyatékoságként arczsibbadásra is hivatkozott. E vonatkozásban az ítéleti tényállás iratszerűen tartalmazza, hogy az arczsibbadás kiterjedésében

csökkenés következett be, így az nem minősül maradandó fogyatékoságnak vagy súlyos egészségromlásnak. A sértett a kiegészítő orvosszakértői vizsgálat során is főként szaglóérzéke hiányára panaszkodott, az arcsibbadásának kiterjedését már kisebb mértékűnek észlelte. Az orvosszakértői vélemény szerint is az arc zsibbadása az arcot ért ütések következménye, annak fokozatosan megszűnő utóhatása.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket is nagyrészt helyesen állapította meg. Az ítéletábra további súlyosító körülményként értékelte a testi épség elleni bűncselekmények elszaporodottságát, azon belül is a családon belüli viták erőszakos módon történő elintézésének gyakoriságát. A tényállás kiegészítésével vált megalapozottá annak súlyosító körülménykénti értékelése, hogy a vádlott mindhárom alkalommal súlyos testi sértés büntette miatt volt elítélve.

A helyesen feltárt bűnösségi körülményekre, a bűncselekmény tárgyi súlyára és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre figyelemmel az elsőfokú bíróság arányos fő- és mellékbüntetést szabott ki, aminek lényeges enyhítését a másodfokú bíróság nem tartotta indokoltnak. A számba vett súlyosító körülmények nyomatéka feltétlenül indokoltá teszi a vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztés kiszabását. Az életveszélyt okozó testi sértés büntetett 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni a törvény. Az elsőfokú bíróság által kiszabott 3 év 4 hónap börtönbüntetés feltétlenül szükséges és indokolt ahhoz, hogy a vádlottat a jövőben visszatartsa hasonló súlyú bűncselekmények elkövetésétől. Az eddigi szabadságelvonással nem járó büntetések ugyanis súlytalanoknak bizonyultak.

Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései is megfelelnek a törvényeknek. Így helyesen döntött, amikor a sértett - helyesen: magánfél - polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította. Az iratok szerint a sértett a feljelentésben kérte az okozott kár megtérítését (nyomozati iratok 23. oldal), majd ezt az elsőfokú bíróság tárgyalásán lényegében visszavonta (12. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal), de utóbb a kiegészítő orvosszakértői vizsgálat után ismételt előterjesztette (elsőfokú iratok 36. sorszám). Ezért az ítéletábra nem osztotta a főügyészi átirat azon részét, ami a polgári jogi igényre vonatkozó rendelkezés mellőzésére irányult.

A kifejtettekől következik, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezéseket alaptalanoknak találta, ezért az elsőfokú ítéletet a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére a másodfokú bíróság a vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdése alapján - figyelemmel a Be. 338. § (1) bekezdésére is - kötelezte.

A vádlott által a fellebbezési nyilvános ülésen bemutatott személyi igazolvány alapján megállapította a személyazonosító okirat számát.

A végzés ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2011. november 10.

Gyurisné dr.Komlóssy Éva s.k.	Dr.Cserhádi Ágota s.k.	Dr.Katona Tibor s.k.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.286/2011/7. számú végzése és a Csongrád Megyei Bíróság 1.B.394/2010/40. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2011. november 10.

Gyurisné dr.Komlóssy Éva s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő